

Balada Sfinților Brâncoveni

Într-o joi de dimineață,
Zi scurtării lui din viață,
Brâncoveanu se scula,
Fața blândă el spăla,
Barba albă-și pieptăna,
La icoane se-nchina;
Pe fereastră el căta
Și amar se spăimânta!

-Dragii mei, coconi iubiți!
Lăsați somnul, vă treziți,
Armele vi le gătiți,
Că pe noi ne-a-nconjurat
Pașa cel neîmpăcat,
leniceri cu tunuri mari
Ce sparg ziduri cât de tari!

Bine vorba nu sfârșea,
Turcii-n casă năvălea,
Pe toți șase mi-i prindea
Și-i ducea de-i închidea

La Stambul, în turnul mare
Ce se-nalță lângă mare,
Unde zac fețe domnești
Și soli mari împărătești.

Mult acolo nu zăceau
Că sultanu-i aducea
Lângă foișorul lui
Pe malul Bosforului.

Brâncovene Constantin,
Boier vechi și domn creștin,
Adevăr e c-ai gândit,
Pân-a nu fi mazilit,
Să desparți a ta domnie
De a noastră-mpărăție?

Că, de mult ce ești avut,
Bani de aur ai bătut,
Făr-a-ți fi de mine teamă,
Făr-a vrea ca să dai seamă!

- De-am fost bun, rău la domnie
Dumnezeu singur o știe;
De-am fost mare pre pământ,
Cată-acum de vezi ce sunt!

- Constantine Brâncovene!
Nu-mi grăi vorbe viclene!

De ți-e milă de copii
Și de vrei ca să mai fii,
Lasă legea creștinească
Și te dă-n legea turcească!

- Facă Dumnezeu ce-o vrea!
Chiar pe toți de ne-ați tăia
Nu mă las de legea mea!

Sultanul din foișor
Dete semn lui Imbrohor,
Doi gealați veneau curând
Săbiile fluturând,
Și spre robi dacă mergeau
Din coconi își alegeau

Pe cel mare și frumos
Și-l puneau pe scaun jos.
Și când spada repezea
Capul iute-i reteza!
Brâncoveanu greu ofta: "Doamne, fie voia Ta!"

Cei gealați iarăși mergeau
Și din doi își alegeau
Pe cel gingaș mijlociu,
Cu păr neted și gălbui,
Și pe scaun îl puneau
Și capul îi reteza!
Brâncoveanu greu ofta: "Doamne, fie voia Ta!"

Sultanul se minuna
Și cu milă îi grăia:
- Brâncovene Constantin,

Boier vechi și domn creștin!
Patru fii tu ai avut,
Din ei, trei ți i-ai pierdut,
Numai unul ți-a rămas!
Cu zile de vrei să-l las,
Lasă legea creștinească
Și te dă-n legea turcească!

-Mare-i Domnul Dumnezeu!
Creștin bun m-am născut eu,
Creștin bun a muri vreau...
Taci drăguță nu mai plânge
Că-n piept inima-mi se frânge,
Taci și mori în legea ta,
Că tu ceru-i căpăta!

Imbrohorul se-ncrunta,

Gealații înainta,
Și pe blândul copilaș,
Dragul tatii fecioraș,
La pământ îl arunca
Și zilele-i ridica Brâncoveanu greu ofta
Și din suflet cuvânta: "Doamne, fie voia Ta!"

Apoi el se-ntuneca,
Inima-i se despica,
Pe copii se arunca,
Îi bocea, îi săruta,
Și turbând apoi striga:

-Alelei! Tâlhari păgâni!
Alei! Voi feciori de câini!
Patru fii eu am avut,
Pe toți patru i-ați pierdut!

Dar-ar Domnul Dumnezeu
Să fie pe gândul meu:
Să vă ștergeți pre pământ
Cum se șterg norii de vânt,
Să n-aveți loc de îngropat,
Nici copii de sărutat!

Turcii crunt se oțărau
Și pe dânsul tăbărau
Și zilele-i ridicau...
-Câini turbați, turci, liftă rea!
De-ați mânca și carnea mea,
Să știți c-a murit creștin
Brâncoveanu Constantin!